

Γιώργος Αθανασιάδης → Δικηγόρος, Θεατρικός Συγγραφέας → e-mail: athanasiadis.g@hotmail.com

ΠΕΡΙ ΝΟΜΩΝ & ΕΛΛΗΝΩΝ ΖΩΗΣ



ΠΕΤΡΙΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ, μέρος ζ'

Σκηνή 2η

(Ανοίγει η πόρτα του σπιτιού, ενώ η γη φαίνεται πάλι τρέμει από νέα σεισμική δόνηση... εμφανίζεται ο Κίμων κάτωχωρος, με ίσιο το κορμί τα χέρια στο πλάι πεσμένα και σφιγμένες τις γροθιές... έχει όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά του ανθρώπου που έχει υποστεί σόκ..)

ΚΙΜΩΝ

Μάνα... μάνα... είσαι καλά; Μάνα, φοβήθηκα για σένα και στάθηκα εκεί στο παράθυρο... να οι μεζέδες που έπρεπε να γίνουν γι' απόψε, δεν έγιναν ποτέ... Η νύκτα απόψε φαίνεται θάνατο μακριά και ας είναι καλοκαίρι. Ήδη ο ήλιος πέφτει και πάει να χαθεί στο πέλαγος. Αυτό το πέλαγος που φέρνει την αύρα και δροσίζει το νησί. Αυτό το πέλαγος που όταν αγριεύει φέρνει και το κρύο... Τη βροχή... Και το πέλαγος αυτό που φέρνει το αιώνιο τραγούδι των Νηρηϊδων... Που δίνει ζωή... Ξαφνικά χάθηκε από τα μάτια μου το πέλαγος... Σβήσαν οι φωνές των πουλιών και η γη άρχισε πάλι να τρέμει... Μάνα μου... γιατί δεν μούπες την αλήθεια; Δεν είμαι παιδί πιά... νιώθω σαν να μην ήμουν ποτέ...

ΘΕΛΞΙΕΠΕΙΑ

Όχι Κίμωνα... όχι! Δεν είναι αυτή η αλήθεια... Η αλήθεια είναι μία... είσαι το παιδί μου! το δικό μου παιδί και πάντα αυτό ήσουν.

ΚΙΜΩΝ

Και ο πατέρας μου; εκείνος που ζεί μόνο στον κόσμο της φαντασίας μου... Όλα αυτά τα χρόνια... Πότε ήταν ναυτικός σαν τον Ποπάϊ... Πότε ήταν πιλότος σε αεροπλάνα... Πότε καμνηλιέρης στην έρημο... Πάντα ήταν ένας ταξιδευτής... Και άλλαζε μορφές και στολές και ζούσε μέσα από τις ιστορίες των βιβλίων... και μου μιλούσε για τόπους μακρινούς... Και θάρχονταν μια μέρα ψηλός, παχύς με χαραγμένο το πρόσωπο από την περιπέτεια της ζωής... δεν ήταν δυνατόν να μην έρθει. Και ήρθε ξαφνικά εδώ... στο φωτεινό καφενείο του μικρού χωριού

μας, ένας τουρίστας από τους χιλιάδες επισκέπτες του ετοιμόρροπου κάστρου... Κουβαλώντας την ετοιμόρροπη ζωή του... Τ' άκουσα όλα... όλα...

ΘΕΛΞΙΕΠΕΙΑ

Παιδί μου... συγγνώμη!!! (πηγαίνει κοντά του του αρπάζει το χέρι το φιλά και ξεσπά σε λυγμούς κρατώντας στο στόμα της το χέρι του Κίμωνα).

ΚΙΜΩΝ

Δεν έκανες τίποτα κακό μάνα για να ζητάς συγγνώμη... Ήσουν η απόλυτη μάνα και είσαι και θα είσαι για πάντα (στρέφεται προς τον Χάρη, ο οποίος έχει παγώσει τόσο ώρα και δεν αντιδρά ενώ ο Φαίδων έχει βγάλει ένα χαρτομάντιλο και σκουπίζει το πρόσωπο του κοιτώντας με έκπληξη τότε τον Κίμωνα, τη Θελξίεπεια και τον Χάρη) Και σύ πατέρα... δεν έκανες τίποτα καλό σε μένα. Δεν ήξερες... δεν έμαθες ποτέ... μόνο που να... Ξέρεις τελικά... πλάθουμε με την φαντασία μας ιστορίες. Πλάθουμε και ανθρώπους. Διάλυσε ο πελαγίσκος αέρας εκείνο το ρόζ σύννεφο που ήσουν τυλιγμένος. Δεν είσαι ο ταξιδευτής των ονείρων μου. Γιατί να ήσουν άλλωστε; Επειδή σε ήθελα εγώ να είσαι; Ανόπτες παιδικές φαντασιώσεις... το μόνο που έχεις από τις συνθήκες του ναυτικού που ονειρευόμουν να είναι μία... Να πίνεις και κάθε βράδυ να είσαι μεθυσμένος στο ψηλό κάθισμα του μπάρ... Εκεί που είναι πολλοί... μα πολλοί... Και μόνοι... Αλλά κανένα καράβι δεν σε περίμενε... άντε κάνα κίτρινο ταξί στην μεγάλη πόλη. Και ποτέ δεν υπήρξε για σένα στην ζωή σου ήρεμο λιμάνι να ξεκουραστείς... Η ζωή σου πάντα στη τρικυμία προσπαθούσε να σταθεί στον αφρό. Αλλά τα κύματα της ήταν δυνατά για να αντισταθείς. Παρασερνόσουν σαν ακυβέρνητο καράβι που κάποια στιγμή θα τσακιστεί στα βράχια. Γιατί δεν έχεις ακόμη τσακιστεί είναι άλλο θέμα... Η μήπως έχει τσακιστεί;

ΧΑΡΗΣ

Κίμωνα... Κίμωνα ... παιδί μου...

π ... π... ;

ΚΙΜΩΝ

Δεν χρειάζεται να πεις τίποτα... άκουσα όσα άκουσα και κατάλαβα άλλα τόσα. Η ζωή για σένα είναι ένα παιχνίδι. Μόνο που στο παιχνίδι αυτό παίζεις με τις ψυχές των ανθρώπων. Είμαι αρκετά μεγάλος πιά. Έχω και εγώ τους δικούς μου προσδιορισμούς και πορείες. Έχω στόχους και παλεύω γι' αυτούς. Αλλά έμαθα ένα πράγμα... και το έμαθα καλά... Έμαθα να ακούω, να αφουγκράζομαι τον παλμό της ζωής γύρω μου. Κάτι που εσύ δεν έμαθες ποτέ...

ΘΕΛΞΙΕΠΕΙΑ

Χάρη... ίσως δεν έπρεπε καθόλου να μιλήσω. Ίσως τώρα σκότωσα το όνειρο και την ελπίδα. Με τα ίδια μου τα χέρια. Όχι το δικό μου, γιατί είναι πολλά χρόνια που έχω πάψει εγώ να ονειρευόμαι. Η ζωή μου περνάει μέσα σε εκείνη τη κουζίνα. Βασίλισσα του τηγανιού και της κατσαρόλας. Αλλά όταν έφυγε το όνειρο ήρθε ο στόχος και αυτός ήταν ένας. Να ζήσω, να ζήσω για να δώσω ζωή. Για να δώσω ανάσα στην ζωή που εγώ δημιούργησα. Σιχαίνομαι να λέω τέτοια πράγματα, έκανα απλά εκείνο που επέτασσε η φύση μου σαν γυναίκα και σαν μάνα, εκείνο που μου έλεγε το συναίσθημά μου και που κάνουν όλες οι μάνες στο ζωικό βασίλειο. Είμαι πολύ μα πολύ ευτυχισμένη, γιατί έχω τον Κίμωνα και τον παραδίδω στην ζωή και στην κοινωνία, ελεύθερο, αυτόνομο και αγωνιστή. Για να δημιουργήσει... και εγώ από απόσταση να παρακολουθώ στο μέλλον την πορεία του και να χαίρομαι μέσα από την χαρά του. Χάρη, μεγάλωσα αυτό το παιδί, ελεύθερο και ανεξάρτητο. Νωρίς το έδωξα από κοντά μου, στην Αθήνα, για να μάθει την επιβίωση. Διακριτικά παρακολουθούσα την κάθε του μέρα, την κάθε του κίνηση... Εδώσα στη ζωή έναν ώριμο άντρα.

ΧΑΡΗΣ

Πόσο αργά μπορεί να ναι πια; Κίμωνα, πόσο περιθώριο έχω, πόσο

χώρο μου δίνεις στη ζωή σου να προσπαθήσω να γίνω πατέρας αν μπορέσω ποτέ; Ίσως και η δική μου ζωή να ήταν διαφορετική αν ήξερα ότι υπήρχες. Είναι τρομερό... η ζωή πήρε το πάνω χέρι πιά. Με έσπρωξε στην θέση που πρέπει... είχες δικό Φαίδωνα τελικά... τώρα πάω στη θέση που πρέπει... σήμερα έγινα 45 ετών... τώρα πριν λίγη ώρα εντελώς ξαφνικά... δεν ξέρω, δε ξέρω αλήθεια πως να γίνω πατέρας, αν θα γίνω, αν πρέπει να γίνω... αν με θέλουν να γίνω...

ΘΕΛΞΙΕΠΕΙΑ

Την αγάπη και τα συναισθήματα των άλλων τα κερδίζουμε με αγώνα Χάρη! Πατέρας ή μάνα δεν γίνεσαι γιατί έτυχε κάποια στιγμή και δημιουργήσες μια ζωή. Πατέρα και μάνα γίνεσαι κάθε μέρα της ζωής σου, για το παιδί σου, μέχρι να κλείσεις τα μάτια σου. Και μετά έρχεται η μνήμη και τυχεροί όσοι και όσες ζούν μέσα από αυτήν στις ψυχές των παιδιών τους και η εικόνα τους φέρνει δάκρυα στα μάτια τους. Άξιοι στο έργο τους και η ανταπόδοση τους ότι δεν πέρασαν από αυτή τη ζωή χωρίς σκοπό και λόγο. Πατέρα είναι και ο συγγραφέας Χάρη, και ο κάθε δημιουργός που κάτι προσφέρει στον κόσμο. Ο καθένας μας είναι πατέρας και μάνα, όταν αγωνίζεται και προσφέρει ένα παιδί που άλλοτε είναι βιολογικό, άλλοτε είναι το δημιουργικό του έργο. Επομένως πια Χάρη από σένα εξαρτάται και μόνο από σένα να γίνεις πατέρας γιατί σύζυγος δεν θα γίνεις ποτέ σίγουρα Σύντροφος δεν θα γίνεις ποτέ σίγουρα. Και όσο για τον γάμο εκείνο στο Ναύπλιο, ποτέ δε σε πίστεψα. Ξέρω ότι ποτέ δεν υπήρξε καμία Ειρήνη στη ζωή σου. Ούτε υπήρχε στο Ναύπλιο ξενοδόχος που νάχει κόρη Ειρήνη. Δεν ξέρω γιατί ο Φαίδωνας, σε υποστήριξε και είπε όλη αυτή την ιστορία που την είχα ήδη ψάξει εγώ εδώ και πολλά χρόνια. Μπορεί απλά να είναι καλός σου φίλος. Σίγουρα όμως για να το κάνει είναι καλός άνθρωπος...